

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

5 juni 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de benutting van de middelen voor tewerkstelling van kansarmen
Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de sponsoring van het Folkfestival van Dranouter

Vraag om uitleg van de heer Guy Sols tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de schorsing van langdurige werklozen en hun contact met de arbeidsbemiddeling

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de stand van zaken in verband met de herstructurering van de VDAB

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over gesubsidieerde contractuelen bij politiediensten

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over arbeidsongevallen

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de invoering van fietsroutenetwerken in Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over een Waalse toeristische campagne in Groot-Brittannië

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 5 juni 2003

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.07 uur.*

Interpellatie van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de benutting van de middelen voor tewerkstelling van kansarmen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Goethem tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de benutting van de middelen voor tewerkstelling van kansarmen.

De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de voorzitter, ik heb in een bericht van Belga gelezen dat de Vlaamse regering, op voorstel van de minister, 1,7 miljoen euro vrijmaakt voor steunmaatregelen om de tewerkstelling van kansarmen te bevorderen.

De drie vakbonden zullen 550.000 euro ontvangen. Unizo zal 260.000 euro ontvangen. Het VEV zal 900.000 euro ontvangen, maar zal dit bedrag wel met de Kamers van Koophandel moeten delen.

De vakbonden willen met dit geld diversiteitsconsulenten aanwerven. Deze consulenten moeten werkgevers en werknemers sensibiliseren met betrekking tot de aanwerving van allochtonen. Unizo wil een KMO-steunpunt Diversiteit oprichten. Dit servicepunt zou KMO's en beroepsorganisaties moeten sensibiliseren, informeren en begeleiden bij het opstellen van hun diversiteitsplannen. Het VEV en de Kamers van Koophandel willen een tiental jobconsulenten aanwerven. De precieze functie van deze consulenten is nog niet omschre-

ven. Aangezien de vakbonden en het VEV enkele mensen in dienst willen nemen, zal deze regeringsmaatregel toch al voor een beetje tewerkstelling zorgen.

Het einde van het persbericht luidt als volgt : 'De Vlaamse werkgevers moeten jaarlijks 6.000 vacatures voorbehouden voor kansarme groepen'. Wie dit artikel leest, zou nog in de waan kunnen verkeren dat het hier effectief om kansarmen gaat. Wie er ook de andere publicaties over dit onderwerp op naleest, wordt evenwel gauw een illusie armer.

De gemeenschappelijke platformtekst maakt haast uitsluitend gewag van allochtonen. Slechts in een enkele zin beweren de betrokken partners dat ze de belangen van de andere kansarmengroepen ook ter harte willen nemen.

In het hoofdstuk 'Wegen naar werk' wordt uitsluitend over allochtonen gesproken. Ik vind het zeer veelzeggend dat de gesprekken wel door vertegenwoordigers van de allochtone gemeenschappen, maar niet door vertegenwoordigers van de gehandicaptenorganisaties zijn bijgewoond. De tewerkstelling van een gehandicapte gaat vaak met technische aanpassingen van de werkplaats gepaard. Als we over werkloze allochtonen spreken, hebben we het meestal over mensen die gezond van lijf en leden zijn. De aanwerving van deze mensen vergt geen technische aanpassingen op de werkvloer. Hoewel het hier een groot verschil in de tewerkstellingsproblematiek betreft, wordt hierover in de publicaties niets gezegd.

Unizo wil deze acties maximaal bij de allochtone ondernemers laten aansluiten. Bij het VEV en bij de Boerenbond vinden we eenzelfde teneur terug. Wie op de website van het ABVV de tekst 'Samen met de diversiteitsconsulenten maakt het ABVV werk van diversiteit' leest, merkt onmiddellijk dat het hier voornamelijk over allochtonen gaat.

Van Goethem

Heel wat Vlaamse werklozen vrezen dat deze steunmaatregelen uitsluitend dienen om het aanwerven van allochtonen aantrekkelijker te maken. Als we zien wat de vakbonden en het VEV hierover al hebben gepubliceerd, lijkt die vrees me niet ongegrond. De Vlaamse werklozen vrezen dan ook dat ze het slachtoffer van deze maatregel zullen worden.

We bevinden ons momenteel in een periode van dalende werkgelegenheid. Heel wat bedrijven gaan failliet en heel wat mensen komen in de werkloosheid terecht. Indien deze maatregelen het nodige succes hebben, zullen ze in de praktijk hooguit een verschuiving van de werkloosheid inhouden. Deze onderlinge verschuiving tussen de werklozen kan nog het best met communicerende vaten worden vergeleken. Het gaat hier alleszins niet om een oplossing voor het werkloosheidsprobleem. Indien deze maatregelen volledig worden uitgevoerd en de gewenste resultaten boeken, zal het aantal Vlaamse werklozen stijgen en het aantal allochtone werklozen dalen. Indien deze maatregelen deel uitmaken van een doelbewust beleid van de minister, vraag ik me af hoe hij dit wil verantwoorden.

Bovendien is er een opvallend gebrek aan belangstelling voor andere kansengroepen, zoals de laaggeschoolden, personen met een handicap en de werkloze vrouwen. In de documentatie waarover ik beschik, komen deze groepen slechts mondjesmaat aan bod. Mijnheer de minister, welke garanties hebt u bij het ter beschikking stellen van deze budgetten dat aan deze groepen evenveel aandacht zal worden besteed als aan de vreemdelingen? Of gaat het hier ook om een doelbewuste politiek?

Ik wil ook nog even verwijzen naar een opmerkelijke uitspraak van het VEV. Het VEV stelt namelijk dat hij 6.000 vacatures zou voorbehouden voor kansengroepen. De facto houdt dit een vorm van quota in. Op welke basis wordt dat aan de ondernemingen opgelegd? Is dat een vrijwillige inspanning die ondernemingen zullen leveren? Zijn zij zich wel bewust van de gevolgen, dus van de verschuivingen binnen de werklozenpopulatie waardoor aan de werkloosheid zelf niets wordt gedaan?

Hoe zullen die banen over de verschillende kansengroepen worden verdeeld? Gaat men zoveel banen voorbehouden voor personen met een fysieke handicap, zoveel voor laaggeschoolden, zoveel voor langdurige werklozen, enzovoort?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer Van Goethem, uw eerste vraag luidde of het een doelbewuste politiek is van mezelf om ervoor te zorgen dat het aantal Vlaamse werklozen stijgt ten voordele van vreemde werklozen. Daarop kan ik onmiddellijk 'neen' antwoorden. Het is zelfs zo dat dit beleid erop gericht is om zowel Vlaamse als vreemde werklozen aan werk te helpen.

Vervolgens vroeg u welke garanties ik van de betrokkenen heb dat aan de andere kansengroepen evenveel aandacht zal worden besteed als aan de allochtonen. U vroeg ook of dit doelbewust was. Ik kan u daarop antwoorden dat onze doelbewuste politiek gericht is op de diversiteit op de werkvloer en op het geven van evenredige kansen aan iedereen. Dit beleid steunt op het decreet van 8 mei 2002, dat door een zeer ruime meerderheid werd goedgekeurd in het Vlaams Parlement. Dit beleid steunt verder op het meest recente Vlaamse werkgelegenheidsakkoord.

De garanties van de doelstellingen die gesteld werden door de vakbonden, de Unizo en het VEV zijn voor iedere kansengroep dezelfde. Er zijn dus geen specifieke garanties die erop gericht zouden zijn wie dan ook te bevoordelen, behoudens in het kader van de bewuste politiek ten gunste van de kansengroepen waarin het decreet van 8 mei 2002 voorziet.

De 6.000 vacatures waarvan sprake zijn in ieder geval geen vorm van quota. Het cijfer is afkomstig uit het project Jobkanaal dat door het VEV en de Kamers van Koophandel wordt uitgevoerd. De uitvoerders hebben zelf hun streefcijfer bepaald. In de drie jaar waarin het project zal lopen, willen ze via dit aanvullend wervingsinstrument 15.000 vacatures binnenkrijgen. Daarvan willen ze er ten minste 6.000 invullen met personen uit de diverse kansengroepen, met name ouderen, allochtonen en personen met een handicap. Het staat de ondernemingen vrij om al dan niet van Jobkanaal gebruik te maken en ze blijven eveneens vrij in hun beslissing tot aanwerving. Jobkanaal is slechts een instrument dat ondernemingen laat kennismaken met ander talent dat nu nog vaak over het hoofd wordt gezien. Dat talent niet aanboren zou volgens het VEV sociaal en economisch onverstandig zijn. Het heeft echter niets gemeen met welke vorm van quota dan ook.

Aangezien er geen sprake is van verlaging van relevante functievereisten en alle personen uit de genoemde kansengroepen over de nodige kwalifica-

Landuyt

ties of competenties moeten beschikken voor de betreffende vacatures, kan uiteraard niet worden aangegeven hoe het streefcijfer van 6.000 ingevulde vacatures over de verschillende kansengroepen zal worden verspreid. Dit zal afhangen van de aard van de vacatures, van de regionale beschikbaarheid van kandidaten uit de kansengroepen en van andere vereisten die gesteld worden voor de opengestelde vacatures.

De voorzitter : De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik blijf echter nog wat op mijn honger zitten. U hebt namelijk niet gereageerd op mijn vaststelling dat door deze budgetten geen bijkomende jobs worden gecreëerd. Er treedt enkel een verschuiving op binnen de werkloospopulatie.

U hebt me dus niet kunnen geruststellen, want er worden geen extra jobs gecreëerd. Op dit ogenblik stellen we vast dat er een afbouw van de tewerkstelling is. Door uw pijlen op een specifieke doelgroep te richten, zult u die doelgroep begunstigen en zal het principe van de communicerende vaten spelen : er verdwijnt ergens iets, en dat komt er elders bij. Met dat systeem lost u dat fenomeen niet op.

Minister Renaat Landuyt : Uw redenering zou kloppen indien het uitgangspunt zou zijn dat bepaalde jobs alleen maar beschikbaar zijn voor specifieke kansengroepen. Het is echter de bedoeling van deze politiek om de kansen voor iedereen gelijk te schakelen. Ik verwijs daarom nog eens naar het decreet over de evenredige participatie.

Het VEV heeft me uitgelegd dat zijn mechanisme bedoeld is om de bedrijven te helpen bij het invullen van vacatures door een grotere groep mensen aan te spreken dan normaal gebeurt. Het is ook bedoeld om het vooroordeel dat bepaalde categorieën van mensen bepaalde jobs niet aankunnen, de wereld uit te helpen. Het VEV wil de bedrijven duidelijk maken op welke manier ze mensen met de juiste kwaliteiten kunnen vinden in die grotere groep.

De voorzitter : Is het dan de bedoeling dat het VEV de bedrijven helpt om het decreet in verband met de evenredige participatie concreet in te vullen ?

Minister Renaat Landuyt : Het VEV wil de bedrijven helpen om in een ruimere groep mensen de juiste personen met de juiste kwaliteiten te vinden. In het Gentse heeft het VEV daar al ervaring mee. Het VEV wil bewijzen dat er onder de allochtonen, de ouderen en personen met een handicap ook mensen zijn met de vereiste capaciteiten. Om die te vinden moeten bedrijven wel een andere aanwervingpolitiek voeren. Een van de uitgangspunten in dit alles is dat het economisch rendabel is om een gediversifieerder personeelsbeleid te voeren.

De heer Roland Van Goethem : De interpretatie van het ABVV verschilt volledig van die van het VEV. U moet daarover eens gaan praten met het ABVV, want ik vrees dat het op positieve discriminatie aan het aansturen is.

Minister Renaat Landuyt : Ik zou het een groot probleem vinden als het discours van het ABVV en dat van het VEV niet van elkaar zouden verschillen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Van Goethem werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering. Ze zal worden gedrukt en rondgedeeld.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de sponsoring van het Folkfestival van Dranouter

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Sauwens tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de sponsoring van het Folkfestival van Dranouter.

De heer Sauwens heeft het woord.

Voorzitter

– *De heer Roland Van Goethem treedt als voorzitter op.*

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in Vlaanderen zijn er heel wat evenementen en festivals. Toerisme kan het erfgoed mee in de kijker plaatsen, en de missie van het Vlaams toerismebeleid is het coördineren en het stimuleren van een duurzaam en kwaliteitsvol toerisme. De beeldvorming over Vlaanderen in binnen- en buitenland is daarbij een van de strategische troeven die kunnen worden gestuurd.

Mijnheer de minister, in uw beleidsbrief hebt u het over het oprichten van een evenementenfonds voor Vlaanderen. Via de media heb ik in de maand april van dit jaar vernomen dat Toerisme Vlaanderen de hoofdsponsor zou worden van het Folkfestival van Dranouter. Daarmee zou een bedrag van 675.000 euro gemoeid zijn, wat toch een tamelijk groot bedrag is. In een bepaald artikel kondigt u aan dat Vlaanderen in 2005 een festivalland zal worden. U zegt bovendien dat de sponsoring van het Folkfestival moet worden gezien in de context van het toerismebeleidsplan en meer bepaald in de context van het toerisme-voor-allen-beleid.

Op het ogenblik dat de verschillende overheden het kerntakendebat voeren en dat debat in een beslissende fase hebben gebracht, zijn mijn vragen bedoeld om duidelijkheid te krijgen. Is die sponsoring een eenmalig feit, of is ze de aanzet voor het festivalland dat Vlaanderen in 2005 zal worden? Dan zijn de vragen nogal voor de hand liggend. Wie wordt daar dan nog bij betrokken?

In de brede zin is natuurlijk alles toerisme. Hoe past deze beslissing in het evenementenbeleid van de Vlaamse regering in het algemeen, en het beleid van Toerisme Vlaanderen in het bijzonder? Zijn er in het verleden nog festivals gesponsord door Toerisme Vlaanderen? Zo ja, welke festivals en voor welke bedragen? Kunnen ook andere festivals van deze tegemoetkoming genieten? Aan welke criteria moeten ze in dat geval voldoen? Wat is de wettelijke of reglementaire basis voor deze beslissing? Uit welke begrotingspost komen deze middelen? In welke mate werd de minister van Cultuur betrokken bij deze beslissing?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de minister, geachte leden, er zijn inderdaad subsidies gegeven aan Dranouter, dat meer is dan een festival. Het is

namelijk ook een centrum. Reeds op 30 juni 1999 heeft Toerisme Vlaanderen een subsidie van 10 miljoen frank of 247.893 euro gegeven voor de uitbouw van een toeristisch onthaalcentrum, meer bepaald een toeristisch-educatief folkcentrum. Deze subsidie is volledig uitbetaald op 16 oktober 2001, met de verantwoording, uiteraard, van facturen voor ruwbouw, elektriciteit, verwarming, ventilatie en brandveiligheidswerken. Dat was dus een louter toeristische subsidie.

Voor Folk Experience, een ervaringsmuseum in het toeristisch-educatief folkcentrum zelf, met een gelijkaardig concept als Flanders Fields in Ieper, was er op 23 mei 2001 een vastlegging voor 423.650 euro. De beide voornoemde bedragen houden eigenlijk een 40-percentregel in voor de subsidiëring van dat centrum. In maart 2003 is dit opgetrokken met 15 procent. Dat was een verhoging met 158.868 euro. Naar aanleiding van die beslissing is er een akkoord afgesloten met de organisatoren waardoor Toerisme Vlaanderen hoofdsponsor van het festival is. Dat is dus gekoppeld aan die subsidiëring en de bijzondere voorwaarden ervan. De organisatoren hebben zich in dit akkoord bereid verklaard om zich in te schakelen in het beleid van toerisme voor allen door specifiek de toegankelijkheid voor personen met een handicap en personen met een laag inkomen te bevorderen. Terzake worden nog tal van acties uitgewerkt voor het eerstvolgende festival. Dat zal dan op een opvallende, maar voor de betrokkenen onopvallende wijze gebeuren. Het is dus naar aanleiding van de bijkomende subsidiëeringsinspanningen dat er een akkoord is inzake het statuut van de hoofdsponsor.

Ik ga nu in op de concrete vragen. Het voornoemde past niet specifiek in het evenementenbeleid van de Vlaamse regering. Wat Toerisme Vlaanderen betreft, dit evenement maakt deel uit van de promotie van deze organisatie, net als andere evenementen, zij het dat dit er in steeds belangrijkere mate deel van uitmaakt. Het nut ervan wordt immers hoog ingeschat, gezien de enorme internationale toestroom van zeer jonge bezoekers, die eigenlijk de nieuwe toeristen van de toekomst blijken te zijn.

Behalve de buitenlandse promotie is me geen enkel festival bekend dat daadwerkelijk werd gesponsord door Toerisme Vlaanderen.

In de huidige situatie is de mogelijkheid voor andere festivals om te worden gesponsord verbonden aan de normale subsidieregels inzake investeringen. Hier was er toevallig de band met een festival. Andere organisatoren van festivals zouden zich in

Landuyt

die zin moeten formaliseren. Sommige organisatoren van gekende festivals denken aan bepaalde investeringen op het vlak van onthaal. Om subsidies te krijgen, moeten ze dan, net als het festival van Dranouter, voldoen aan de voorwaarden uit het besluit inzake subsidiëring.

De oorspronkelijke basis van deze beslissing is het KB van 1967 dat tijdens deze legislatuur werd gewijzigd. Dat biedt de normale basis voor subsidiëren die juridisch toelaat dat er voorwaarden aan worden gekoppeld. De middelen hiervoor zijn ingeschreven op de klassieke begrotingsartikelen binnen Toerisme Vlaanderen voor toeristische subsidiëring.

U vroeg ook naar de betrokkenheid van de minister van Cultuur. Omdat een en ander zich volledig situeerde op het toeristische terrein, werd hij hier niet bij betrokken. Hij is wel betrokken bij de voorbereidende gesprekken die worden gevoerd om van 2005 een speciaal festivaljaar te maken. Sommigen opteren voor 2007 omdat dat zou samenvallen met een specifieke verjaardagsdatum. We verkiezen echter 2005. Er is daarover een werkgroep opgericht van festivalorganisatoren.

De voorzitter : De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de minister, in de krant stond het bedrag van 675.000 euro. Ik neem aan dat dat niet klopt. Is dat de som van het bedrag van 2001 en dat van maart 2003 ?

Minister Renaat Landuyt : Dat is een afronding van het totale subsidiëeringsbedrag.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Guy Sols tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de schorsing van langdurige werklozen en hun contact met de arbeidsbemiddeling

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Sols tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over

de schorsing van langdurige werklozen en hun contact met de arbeidsbemiddeling.

De heer Sols heeft het woord.

De heer Guy Sols : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de aanleiding van mijn vraag om uitleg is een studie van het Centrum voor Sociaal Beleid van Ufsia. Een artikel op de voorpagina van de Financieel Economische Tijd titelde daarover : 'Werkloosheidssteun is vaak premie voor thuiszorg'. Ik wil accentueren dat België het enige Europese land is waar in tijd zonder beperking een werkloosheidsuitkering wordt gegeven. Er zijn natuurlijk de mogelijkheden tot schorsing bij misbruik, zoals werkonwilligheid. Dat is een eerste opvallende vaststelling.

Tweede vaststelling is dat de helft van de werkloze samenwonenden uit vrouwen bestaat. Uit de studie blijkt dat 60 percent van de geschorste en 50 percent van de niet-geschorste langdurig werkloze vrouwen ook niet op zoek is naar werk. Het betreft vrouwen van onder de veertig met kinderen ten laste die samenleven met een partner met een redelijk hoog gezinsinkomen. De onderzoekers zeggen dat voor die talrijke populatie de werkloosheidsvergoeding mag worden beschouwd als een verdoken vorm van tijdskrediet.

Ik vind dat een gedurfde uitspraak. Als de betrokkenen hun uitkering verliezen, zet hen dat in de meeste gevallen ook niet aan om werk te zoeken. Ze doen met andere woorden voort met alleen het relatief hoge inkomen van de partner. 70 percent van de geschorste vrouwen ruilt de werkloosheid voor inactiviteit. Het is opvallend dat de mensen die zich niet bij hun schorsing neerleggen en werk zoeken, dit ook tamelijk vlot vinden en er financieel op vooruitgaan. De mensen die worden geschorst, komen overigens niet in de armoede terecht. Zoals ik daarnet al heb gezegd, heeft de werkloosheidsvergoeding slechts een beperkte impact op de welvaartsdrempel van de betrokken samenwonenden. De schorsing van deze samenwonende vrouwen heeft met andere woorden geen noemenswaardige stijging van de armoede tot gevolg.

Het is tevens opvallend dat langdurig werkloze vrouwen vaak zeer weinig contact met de arbeidsbemiddeling hebben. Ruim de helft van deze vrouwen heeft verklaard nooit een vacatureaanbod te hebben ontvangen en één derde van de betrokkenen is zelfs nooit voor een gesprek met de arbeidsbemiddelaar uitgenodigd.

Sols

Aangezien deze frappante vaststellingen ons tot nadenken moeten stemmen, wil ik de minister een aantal vragen stellen. Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van deze studie? Vindt u dat het hier een waardevolle studie betreft? Wilt u in dit verband beleidsmaatregelen treffen, of bent u van mening dat deze studie waardeloos is en dat u geen maatregelen hoeft te treffen?

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, in de marge van deze vraag om uitleg zou ik graag even verwijzen naar het antwoord dat de minister gisteren op een actuele vraag van de heer De Smet heeft gegeven.

In dat antwoord heeft de minister naar de nota van formateur Verhofstadt verwezen. De formateur zou de bevoegdheid om langdurig werklozen te schorsen aan de gewesten overlaten.

De minister heeft gisteren de indruk gewekt dat hij dit voorstel steunt. Aangezien ik eens over de mogelijke gevolgen van dit voorstel heb nagedacht, verbaast me dit enigszins. Er is hier al vaak gezegd dat de VDAB zijn best doet, maar dat de Forem dit in Wallonië niet doet. De transmissies van de Forem naar de RVA zouden zich tot een tweetal per jaar beperken. Dit betekent dat de VDAB in de toekomst langdurig werklozen zou schorsen en dat de Forem dit niet zou doen. De federale en de Waalse schatkist zouden hier wel bij varen. De overdracht van deze bevoegdheid zou zelfs tot een verhoging van de transferten kunnen leiden.

Aangezien ik de logica van de formateur eigenaardig vind, vraag ik me af of de minister dit voorstel effectief steunt. Het lijkt me namelijk eigenaardig de schorsingsbevoegdheid naar de gewesten over te dragen en de uitbetaling van de werkloosheidsvergoedingen op het federale niveau te houden. Op die manier zouden de responsabilisering en de financiële verantwoordelijkheid immers uit elkaar worden getrokken.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, alvorens de vragen van de heer Sols te beantwoorden, zal ik even op de opmerking van de heer Laurys ingaan. Ik wil hem namelijk bedanken voor zijn bevestiging van het feit dat ik gisteren de waarheid heb gesproken.

In zijn nota lanceert formateur Verhofstadt het voorstel om de bemiddelingsdiensten de schorsingsbevoegdheid te geven. Ik weet evenwel niet of hij beseft dat de arbeidsbemiddeling een regionale bevoegdheid is. De basisidee is dat de arbeidsbemiddelingsinstanties de mogelijkheid moeten krijgen om zelf tot schorsingen over te gaan. In de praktijk komt dit evenwel op een gedeeltelijke communautarisering neer. Dit komt niet volledig overeen met de rest van de nota van de formateur.

Ik weet niet of de formateur wel ten volle beseft wat hij in zijn nota heeft geschreven. We mogen niet vergeten dat die nota tijdens een vlucht op een laptop is geschreven. Ik ben evenwel bereid hem in dit verband het voordeel van de twijfel te gunnen.

We moeten erover waken dat de formateur in zijn nota de juiste instanties de juiste bevoegdheden toekent. Indien de formateur aan de schorsingsbevoegdheid van de RVA bepaalde taken inzake arbeidsbemiddeling wil koppelen, zouden we met een institutioneel probleem zitten.

Ik wil uiteraard een correct beleid voeren. Indien de overheid een uitkeringsgerechtigde iets aanbiedt, moet die persoon op dat aanbod ingaan. De manier waarop we dit realiseren, is me om het even. De nota van de formateur zou in verband met deze problematiek een stap in de goede richting kunnen betekenen.

Nadat ik het door de heer Sols aangehaalde artikel in de FET van 26 april 2003 had gelezen, heb ik de studie van de Ufsia opgevraagd. Ik heb evenwel moeten vaststellen dat deze studie over het jaar 1998 handelt en bijgevolg reeds gedeeltelijk achterhaald is. Deze studie werd tijdens de vorige legislatuur uitgevoerd. Sindsdien zijn een aantal nieuwe beleidsbeslissingen genomen.

Ik heb ondertussen ook de cijfers voor 2002 opgevraagd. In 2002 waren ongeveer 60.000 vrouwen langer dan een jaar werkloos, waarvan 37.510 naar vacatures zijn verwezen, 38.674 een vacaturemededeling hebben ontvangen, 3.246 in begeleiding zijn genomen, 8.223 een beroepsopleiding hebben gevolgd en 5.427 een sollicitatietraining hebben gevolgd. Uit deze gegevens kan ik niet afleiden of bepaalde mensen helemaal niets van de VDAB hebben ontvangen.

Ter verdediging van de VDAB wil ik hier wel even opmerken dat de Europese richtlijnen sinds 1999 vooral op preventie gericht zijn en de vorming van een nieuw leger langdurig werklozen willen voorkomen. De VDAB heeft dan ook de opdracht ge-

Landuyt

cregen om werkzoekenden zeer vroeg, namelijk binnen een periode van zes maanden, aan te spreken. Ook het jobkaartsysteem is op de preventie van langdurige werkloosheid gericht en wil de betrokkenen zeer vlug bij de begeleidings- en opleidingsmogelijkheden van de VDAB betrekken. Het is evenwel mogelijk dat deze werkwijze niet volledig aansluit bij alle mensen die in 1999 reeds langdurig werkloos waren. Dat de controle niet steeds sluitend is geweest, durf ik dan ook niet uit te sluiten.

Een van de belangrijkste beleidsmaatregelen die we in dit verband kunnen treffen, betreft de transitie. We moeten van de federale overheid de mogelijkheid krijgen om in dit verband zelf op te treden. Ik veronderstel dat we ons in de loop van de komende weken aan nieuws hierover mogen verwachten. Het federaal regeerakkoord kan immers een belangrijke invloed op onze beleidsmogelijkheden uitoefenen.

Mijn grootste probleem met de studie van de Ufsia is dat ze op het ogenblik van de publicatie eigenlijk al achterhaald was. Ik heb de VDAB onmiddellijk met de studie geconfronteerd. Hieruit is gebleken dat de resultaten van de studie niet met de huidige situatie overeenkomen.

De voorzitter : De heer Sols heeft het woord.

De heer Guy Sols : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord waaruit blijkt dat we dezelfde bekommernis delen. U noemt de studie niet waardeloos, maar wel achterhaald. Welnu, mijns inziens blijven de conclusies van die studie nog steeds actueel, en daarover moet het beleid dan ook reflecteren.

De onderzoekers zelf stellen een aantal beleidsmaatregelen voor die in een drietal punten kunnen worden samengevat. Een eerste punt is dat meer aandacht moet worden besteed aan de loopbaanbegeleiding, iets waarover u het reeds gehad heeft. Een tweede punt is dat er meer controles moeten komen. Helaas is in een dergelijk systeem altijd controle en bestraffing nodig. Verder is er het belangrijk aspect van de responsabilisering van de werklozen, maar ook van de arbeidsbemiddelingsinstanties. Daarover hebt u maar weinig gezegd. Tot slot zeggen de onderzoekers – en ik kan me daarbij aansluiten – dat de overheid ook aandacht zou moeten hebben voor het vergemakkelijken van de combinatie arbeid en zorg. Dit moet vol-

gens mij in het beleid kunnen worden opgenomen en geconcretiseerd.

Ik heb de concrete situatie van de betrokkenen aangehaald. Het gaat daarbij niet over enkele tientallen, maar over vele honderden. U hebt het zelfs over 'duizenden' gehad. Dit heeft een grote financiële impact. Ik weet niet uit het hoofd hoeveel de werkloosheidsvergoeding voor samenwonenden bedraagt, maar ik denk dat dit rond de 300 of 400 euro per maand moet schommelen. Als de overheid die afneemt, komen we aan een enorm bedrag.

Iedereen heeft in zijn omgeving wel mensen wonen waarvan geweten is dat de betreffende dame een werkloosheidsuitkering heeft, hoewel zij niet of nauwelijks op zoek is naar werk. Men weet ook dat haar partner een ruim inkomen heeft. We mogen mag dat systeem toch niet institutionaliseren zodat die mensen onbepakt in de tijd en zonder enige controle dat belastinggeld kunnen blijven opstrijken.

Mijnheer de minister, u zegt dus dat die studie enigszins achterhaald is en dat de cijfers dateren van de jaren negentig. Welnu, ik kan uw thesis gedeeltelijk onderschrijven, maar de in de studie vooropgestelde beleidsmaatregelen zijn volgens mij wel heel actueel. Ook in de door u genoemde cijfers blijken de door mij genoemde maatregelen nog actueel te zijn. Die moeten mijns inziens voor een groot deel in het huidige beleid worden geïmplementeerd. Waarschijnlijk is dit reeds voor een deel het geval, maar toch denk ik dat er op het terrein nog heel wat werk aan de winkel is.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, ik wens nog even in te gaan op de opmerkingen van de heer Sols.

De minister zegt dus dat de cijfers dateren van 1998 en dat de studie dus ietwat gedateerd is. Wat is er dan sinds 1998 gewijzigd dat u toelaat om te zeggen dat de situatie nu anders is? De economische situatie is er immers niet op verbeterd en de VDAB werkt nagenoeg nog steeds op dezelfde wijze. Wat zijn daartoe uw argumenten?

Minister Renaat Landuyt : Sta me toe de drie aanbevelingen te overlopen en toe te lichten wat er sinds 1999 is gebeurd.

De eerste aanbeveling is dat de overheid in een vroegere fase van de werkloosheid zou moeten op-

Landuyt

treden. Welnu, begin 1999 zijn de startbanen ingevoerd waarop alles werd ingezet, dus ook de begeleiding in een heel vroege fase. Daarnaast was er de echt preventieve aanpak van de VDAB waarbij elke werkloze, langer dan 6 maanden werkzoekend, opgenomen werd in de trajectwerking. Tot slot was er de jobkaart die specifiek is gericht op de werklozen jonger dan 26 jaar. We beseften immers dat dit een groep van langdurig werklozen dreigde te worden. Dit zijn dus reeds drie concrete antwoorden op die eerste aanbeveling van die studie.

De tweede aanbeveling is dat het ondersteunend beleid gecombineerd moet worden met meer controles en, zo nodig, sancties. Daarom hebben we ons gebogen over het betreffende voorstel in de nota-Verhofstadt, die los van institutionele onduidelijkheid wel een onmiddellijk antwoord bood op de vraag wat vandaag of gisteren is gebeurd.

Zoals u weet, konden we, wat de transmissie betreft, het beheerscomité van de VDAB gemakkelijker aanmanen om meer transmissies te doen. Ik verwijs in dit verband naar de cijfers van de voorbije vier jaar. We konden dat doen omdat we op het federale niveau een wijziging hebben gehad van het besluit dat de sanctievariëaties groter maakte. Daardoor moest niet onmiddellijk de voorhamer worden bovengehaald, maar kon proportioneel worden opgetreden. Dit heeft de transmissierem bij de VDAB aanzienlijk vergemakkelijkt. Dit blijkt duidelijk uit de cijfers. Ik heb het daarbij enkel over Vlaanderen, niet over Wallonië. Sommigen hebben me verweten dat die transmissie gestegen is, maar ik wil nogmaals beklemtonen dat dit voor mij samenhangt met een sterkere preventieve aanpak. Dit houdt ook een stuk verantwoordelijkheid in voor zij die daar niet aan meewerken. Er zijn dienaangaande reeds stappen gezet, en de volgende stap zal het sterke kader moeten zijn dat uit het federale regeerakkoord moet resulteren. Als dat gebeurt, dan zullen we dat in alle rechtvaardigheid toepassen.

De derde suggestie had betrekking op de combinatie arbeid en zorg. In dat verband verwijs ik naar het aantal bijkomende plaatsen in de kinderopvang. Als een groei is opgetreden in de buitenschoolse kinderopvang, dan is dat via de werkgelegenheid. Ik verwijs ook naar de diverse Vlaamse akkoorden die een versterking betekenden van de federale akkoorden. Dit heeft trouwens aanleiding gegeven tot discussies met de federale overheid omdat wij in onze versterking bijzonder ver waren

gegaan. Ik verwijs verder ook nog naar het tijdskrediet en naar onze dienstencheques die specifiek op thuishulp zijn gericht. Verder zou ik het nog kunnen hebben over de vele kleinere projecten die steeds gericht waren op de combinatie werk en gezin.

Dat alles dateert dus van na 1999, dus van na de onderzoeksperiode. De studie klopt dus met de drie invalshoeken die we sinds 1999 hebben vooropgesteld.

De voorzitter : De heer Sols heeft het woord.

De heer Guy Sols : Mijnheer de minister, het zou interessant zijn eens te onderzoeken wat het rechtstreekse gevolg is van de door u opgesomde positieve maatregelen op de categorie van mensen waarover ik het zonet heb gehad. U hebt een aantal naakte cijfers gegeven rond een grote doelgroep, maar ik denk niet dat daar reeds een studie rond uitgevoerd werd. Het zou interessant zijn eens na te gaan wat, vijf jaar later, de concrete gevolgen zijn van al die maatregelen en na te gaan welke maatregelen geslaagd of minder geslaagd genoemd kunnen worden en waar meer stimulansen nodig zijn.

Minister Renaat Landuyt : Ik zou u niet aanraden vijf jaar te wachten tot wanneer een of andere universiteit de resultaten van vandaag aan een analyse onderwerpt. Er bestaat immers ook zoiets als het monitoringrapport, het opvolgingsrapport van onze administratie. Dat rapport bevat heel wat nuttige gegevens die helaas misschien wat te weinig worden bekeken. Er worden dus op vele vlakken permanente metingen uitgevoerd waarover elk jaar, in de maand oktober, verslag wordt uitgebracht. Een dergelijk verslag zou een bespreking in het parlement wel waard zijn.

Ikzelf heb in het kader van deze vraag bij de VDAB de toestand van 2002 opgevraagd. Het is daar dat ik het cijfer 37.510 heb gevonden voor de groep mensen die langer dan één jaar werkloos zijn. Dat is de groep waarover het zou kunnen gaan. Ik wil trouwens benadrukken dat de VDAB alle vacatures binnenkrijgt. Tussen haakjes : de VDAB was lichtjes op zijn tenen getrapt door de opmerking dat sommige mensen geen enkel contact zouden hebben gehad.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de stand van zaken in verband met de herstructurering van de VDAB

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Laurys tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de stand van zaken in verband met de herstructurering van de VDAB.

De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in het regeerakkoord werd de hervorming van de VDAB aangekondigd. In juni 2000 werd daarover een consensus bereikt binnen het Vesoc. De VDAB zou worden gesplitst in een regisseur en een actor. De Vlaamse Werkmaatschappij zou de rol van regisseur op zich nemen en de actorrol zou worden toegewezen aan de VDOB, de Vlaamse Dienst voor Opleiding en Begeleiding, die een gewaarborgd marktaandeel zou krijgen, maar voor de rest in concurrentie zou staan met privé-actoren. De Merit-diensten VDAB-Consult, T-Interim en Outplacement zouden worden verzelfstandigd en de Arbeidsmarktbanksys zou worden opgericht om alle gegevens en statistieken in verband met de arbeidsmarkt te coördineren.

Er is al één en ander uitgevoerd. Vorig hebben we het decreet over de T-Groep en de Werkhouding goedgekeurd. In december 2002 werd een voorontwerp van decreet goedgekeurd dat de VDAB de machtiging geeft om Jobsys op te richten. Jobsys is de nieuwe naam voor de Arbeidsmarktbanksys. Dat voorontwerp ligt nu voor advies bij de commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, de SERV en de Raad van State.

Daarna zijn we de draad een beetje kwijtgeraakt. Ik heb een aantal teksten zien passeren en naar aanleiding van de begrotingscontrole kregen we te horen dat er discussie is over de splitsing van de functie van regisseur en die van actor. De oprichting van Jobsys zou op dit ogenblik trouwens geblokkeerd zijn. Ik dacht ook dat het plan leeft om de scheiding tussen de functie van actor en die van regisseur minder drastisch door te voeren. Er zou geen volledige scheiding meer worden overwogen. Er zou nu worden overwogen om twee verschillen-

de managementslijnen te volgen binnen de VDAB, onder het gezag van één raad van bestuur.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken met betrekking tot de herstructurering van de VDAB ? Welk spoor zal worden gevolgd in verband met de splitsing tussen de functie van actor en die van regisseur ?

De voorzitter : Mijnheer de minister, in welke mate moet de VDAB de structuren aanpassen om het inwerkingsbeleid uit te voeren ?

Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, in verband met de hervorming van de VDAB zijn er op dit ogenblik gesprekken aan de gang met de partners. Ik denk dat het voltallige dagelijks bestuur van de SERV ondertussen ook reeds in Wallonië is gaan kijken naar de Forem, de Waalse tegenhanger van de VDAB. In 1999 werd de Forem immers grondig hervormd, en dus was het interessant om een vergelijking te maken

Na de operatie T-Groep groeide in grote mate de bezorgdheid over het al dan niet splitsen van de VDAB, omdat we de VDAB heel wat extra taken hadden gegeven in de context van het nieuwe beleid en omdat de huidige werkdruk bij de VDAB hoog is omwille van de gewijzigde sociaal-economische omstandigheden. Nu circuleert er een nieuw voorstel waarin niet meer wordt gesproken over een splitsing, omdat iedereen zich begint te realiseren dat de opsplitsing in regisseur en actor misleidend kan zijn in het licht van ieders doelstellingen.

Eenzijds is er de overheidsbezorgdheid over de basisdienstverlening en anderzijds is er de terechte bezorgdheid om de privé-actoren voldoende ruimte te geven op de arbeidsmarkt. Van zodra de commerciële activiteiten en de marktgerichte activiteiten duidelijk van elkaar zijn gescheiden, kan er al veel duidelijker en beter worden gediscussieerd.

Nu zijn we bezig met het groeperen van de taken van de VDAB. Die laten zich splitsen in twee groepen, maar het is niet goed een onderscheid te maken tussen de regietaak en de actortaak. Dat onderscheid klopt immers niet helemaal. Er ontstaat dus een nieuwe opsomming van taken. Er zijn taken waarbij de nadruk ligt op het geven van advies, en er zijn taken waarbij de nadruk ligt op het operatoraspect.

Landuyt

Enerzijds is er de universele basisdienstverlening en anderzijds is er de meer intensieve loopbaanbegeleiding. In context van de basisdienstverlening mogen we niet als uitgangspunt hanteren dat alles door de markt zal worden ingevuld. We moeten immers een basisdienstverlening kunnen garanderen aan de bedrijven die niet storend is voor de privé-actoren en een enorme steun voor de economie betekent.

Binnen één overheidsdienst willen we via twee pijlers komen tot een structuur die gelijk op die van de Forem. Het verschil met Wallonië is wel dat we in de context van het beter bestuurlijk beleid zullen werken binnen het concept van een extern zelfstandig agentschap.

Alle actoren buigen zich over dit alles. De winkel moet open blijven, dat is onze bekommernis. De hoofdbezorgdheid van iedereen in deze situatie van een sterk gewijzigde arbeidsmarkt is echter de heropleving van de economie, onder andere ook door het invullen van vacatures.

Deze week was een Vesoc-vergadering gepland waarop een nieuwe nota zou worden besproken, maar die vergadering is verdaagd, niet zozeer omwille van de onbeschikbaarheid van de heer Dewael, die in zijn hoedanigheid van minister-president deze vergadering zou leiden, maar vooral omwille van het feit dat er nog geschillen zijn. Als we beslissen om niet meer te werken met het onderscheid tussen de functie van regisseur en die van actor, maar met het onderscheid tussen twee soorten taken binnen één structuur, begint de discussie opnieuw, maar dan binnen de organisatie. De discussie gaat dan over de mogelijkheden van beïnvloeding en over de hiërarchische scheiding. Ik ben geblokkeerd toen de sociale partners voorstelden toch een splitsing door te voeren, omdat er anders onbestuurbaarheid zou ontstaan.

Er groeit nu stilaan wel een consensus over het niet splitsen. We mogen ons niet laten misleiden door de termen actor en regisseur. Dat is een indeling die men niet kan volhouden. Dat is niet in tegenspraak met de intentie van het regeerakkoord dat de VDAB niet de hoofdactor op het terrein, maar vooral de coördinator op het terrein moet zijn.

Iedereen blijft trouw aan die hoofdgedachte. De VDAB moet een basisdienstverlening garanderen, niet alleen voor de werkzoekende, maar ook voor het bedrijfsleven. Anderzijds moet er in ruimte worden voorzien voor die privé-actoren die er zijn.

Het gaat hier immers over een groeiend veld. Dan heb ik het over de zogenaamde derden, maar ook over de zuivere privé-actoren. Op Europees vlak is er een enorme evolutie gaande inzake regelgeving, inzake de vrije markt en concurrentie.

We mogen onszelf niet de das omdoen door onze overheidsorganisatie in een onvolledige markt te plaatsen, waardoor ze onderhevig wordt aan de kritiek dat ze wordt gesubsidieerd, daar ze een overheidsorganisatie is. Ook het systeem van die sociale organisaties, de zogenaamde derden, die niet echt winstgevend functioneren, komt daardoor onder druk. Doordat men het speelveld uitroept tot markt, zullen die ook niet meer kunnen functioneren.

We proberen elkaar dus zeer goed te begrijpen wat die doelstellingen betreft. Dat is de discussie die gaande is. Het lijkt me niet verstandig om zomaar een tekst van twee jaar geleden, omwille van het feit dat die toen door iedereen is goedgekeurd, nu uit te voeren, terwijl iedereen beseft dat dit niet helemaal strookt met wat we eigenlijk wilden.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de minister, ik ben blij met uw antwoord. We zijn het volledig eens met uw schets van de situatie. We hebben ons vanaf het begin een voorstander van het afsplitsen van de merit-diensten verklaard, maar voor de rest wilden we een interne herschikking die duidelijkheid zou scheppen, zodat de VDAB zijn hoofdtaak zo snel mogelijk opnieuw op kruissnelheid zou kunnen vervullen. Ik ben het dan ook met u eens dat er één centraal gezag moet zijn, en niet te veel dwarsverbanden.

Ik had nog een andere vraag. Waar bevindt het ontwerp van decreet over Jobsys zich momenteel ?

Minister Renaat Landuyt : De hervormingsdiscussie en de stappen die we hebben gezet, hebben plaatsgevonden zonder dat er aan de kruissnelheid van de VDAB is getornd. De VDAB is even performant, zo niet performanter dan in het verleden.

De hervormingsdiscussie, die toch ooit eens moest worden gevoerd, heeft terzake geen sporen nagelaten. We hebben die hervormingen kunnen doorvoeren zonder dat één werkzoekende één dag heeft gemerkt dat we bezig waren met een hervorming. Het personeel, dat af en toe onder spanning staat wegens de onzekerheid die soms de kop opsteekt over hun tewerkstellingssituatie, verdient dan ook alle lof voor zijn inzet. De huidige tendens

Landuyt

van de hervormingen is alleszins geruststellend voor het personeel.

Het ontwerp van decreet inzake Jobsys bevindt zich momenteel voor advies bij de SERV. De SERV stelt echter terecht dat dit niet los kan worden bekeken van de hervorming van de VDAB. De raad wil dit dus voortdurend in verband brengen met de vraag hoe de VDAB er uiteindelijk uit zal zien, en daarom bekijkt hij dit iets langer dan gepland.

De heer Jan Laurys : En is de discussie met de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer achter de rug ?

Minister Renaat Landuyt : Van die instantie moeten we nog een antwoord krijgen, maar ik verwacht geen grote juridische problemen. Eigenlijk schept die commissie een wettelijk kader over de vraag welke gegevens, waarop iedereen zou moeten kunnen steunen, tot het openbare domein behoren.

Net als bij de afsplitsing van de T-groep zoeken we bij Jobsys naar een combinatie van enerzijds openbare aanbestedingen en anderzijds het betrekken van de ICT-partner zodat die mee geëngageerd is wat de efficiëntie betreft, zodat de overheid hopelijk een goedkoper resultaat zal bereiken. Dat is echter soms een vrij ingewikkeld verhaal, maar er is een tekst klaar terzake, die nu wordt ontleed door de SERV.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over gesubsidieerde contractuelen bij politiediensten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over gesubsidieerde contractuelen bij politiediensten.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in het regeerakkoord stond

dat de Vlaamse regering belangrijke inspanningen zou doen met betrekking tot de klassieke tewerkstellingsprogramma's. Meer bepaald zou ze die zoveel mogelijk omzetten in reguliere tewerkstelling.

De voorbije 4 jaar heeft ze werk gemaakt van het regulariseren van delen van het derde arbeidscircuit en delen van het stelsel van gesubsidieerde contractuelen. Natuurlijk blijft er hier en daar nog wel een probleem over. Ik zou een dergelijk probleem hier even willen aankaarten, namelijk de problematiek van de gesco's die ofwel zijn overgaan van de gemeentebesturen naar de zones van de lokale politie of dat nog zouden doen. Kunnen die ook nog worden geregulariseerd ? De gesco's die van gemeentebesturen zijn overgegaan naar de politiezones of daar reeds tewerkgesteld waren, kunnen slechts statutair worden in hun eigen ambt als ze gebruik maken van de weg van de mobiliteit.

Een aantal andere gesco's, die niet statutair worden en er dus voor hebben gekozen om gesco te blijven, blijven dat dus in de politiezone. De budgetten die de gemeenten of de politiezones voor hun tewerkstelling ontvangen van de bevoegde overheden moeten worden gegarandeerd op langere termijn. Dat is duidelijk.

Mijnheer de minister, in de loop van 2001 – en als ik me niet vergis ook in de loop van 2002 – hebt u terzake contact opgenomen met de federale minister van Binnenlandse Zaken. U hebt onder meer voorgesteld om in dit verband geld van de Vlaamse begroting dat moest worden gebruikt voor de betaling van deze gesco's over te dragen aan het federale niveau, zodat de betrokken plaatsen konden worden geregulariseerd. Dit zou bijvoorbeeld kunnen worden opgenomen in de dotaties van de federale overheid aan de politiezones.

Ik heb echter de indruk dat er terzake problemen blijven rijzen. Mijnheer de minister, welke inspanningen hebt u recent geleverd ten aanzien van de federale minister van Binnenlandse Zaken om deze problematiek op te lossen ? Wat was zijn standpunt ? Wanneer zal dit probleem worden opgelost ? Zullen de budgetten die de gemeenten of politiezones ontvangen, door de bevoegde overheden recurrent worden gemaakt ? Is dat probleem reeds opgelost, of niet ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, mijnheer De Roo, met uw vraag legt u eigenlijk de vinger op de wonde met betrekking tot het regulariseren van de gesco's.

Landuyt

Wat de vroegere tewerkstellingprogramma's betreft, hadden we een deblokkering tijdens de vorige federale zittingsperiode doordat we het pakket van trekkingsrechten waarop de premies waren gebaseerd als een transfer naar de gewesten konden beschouwen. Dat is ook een stap vooruit voor de gesco's, maar bij die gesco's is er ook sprake van een vrijstelling van de socialezekerheidsbijdragen. Die vrijstelling is tot op heden een gegeven. Die zou op een of andere manier definitief moeten worden verklaard, en dan zou er geen al te grote meerkost zijn. Men kan immers steeds regulariseren door gewoon een contract te maken en de socialezekerheidsbijdrage te betalen, waarna de discussie volgt of het de gemeente of het gewest is die dat bedrag ergens zal zoeken om dit definitief te betalen.

Als we echter het onmogelijke niet willen doen, dan betekent dit dat er onderhandeld moet worden over de socialezekerheidsbijdragen. Ik heb daar dikwijls met de federale overheid over gediscussieerd. Een mooie aanleiding vormde de politiehervorming. Ik heb me op een bepaald ogenblik niet langer verzet tegen de mogelijkheid van gemeenten om personeel voor politiezones te transfereren omdat de gemeenten en de politiediensten daar het slachtoffer van dreigden te worden. De voormalige minister van Binnenlandse Zaken wou niet begrijpen waarover het ging. Ik vond ook geen steun bij de federale collega's voor mijn redenering. Ik heb nu aan mijn politieke vrienden gevraagd om dit opnieuw ter sprake te brengen tijdens de federale regeringsonderhandelingen. Het gaat eigenlijk om een nulopdratie voor de federale sociale zekerheid.

Zolang er geen regularisatie komt, blijft de vrijstelling bestaan en verplicht niemand ons om die gesco's af te schaffen. Veel problemen kunnen echter worden opgelost als de federale overheid beslist dat de socialelastenverlaging van dit pakket gesco's definitief wordt. In dat geval kunnen de premies die zijn gebonden aan de functies, worden omgezet in een definitieve subsidiëring, net zoals dat mogelijk was voor de DAC'ers. Op dat punt is de regeringsonderhandeling erg belangrijk. Als we onze slag thuishalen, kunnen we heel wat mensen een definitief statuut geven. Dat zou betekenen dat die mensen binnen de politie een normale carrière kunnen uitbouwen.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Naar aanleiding van de begrotingscontrole hebben we over de regularisatie

gesproken. Soms heb ik het gevoel dat dit een semantische discussie dreigt te worden. Wanneer is iemand geregulariseerd ? De trekkingsrechten van de gesco's zouden kunnen worden overgeheveld, maar een vrijstelling van RSZ kan behouden blijven. Wat zijn de implicaties dan bijvoorbeeld op de pensioenrechten ? Ik vind niet dat er geregulariseerd moet worden omwille van het principe.

Minister Renaat Landuyt : Het gebeurt bijna omwille van het principe. We hebben het maximale uit harmonisering gehaald. Het wordt echter meer dan een principe als we het toepassen op deze problematiek. Mensen geraken geblokkeerd in hun carrière, en dat is vervelend. Een volledige regularisatie zal misschien tot gevolg hebben dat de pensioenregeling in individuele gevallen ten goede wordt geregeld. Het zal echter vooral de mobiliteit en een normale carrière-uitbouw binnen de politie mogelijk maken.

De heer Jan Laurys : U had het over de vrijstelling van RSZ voor een pakket gesco's. Betekent dat dat de bestaande gesco's uitdovend zijn ?

Minister Renaat Landuyt : Een en ander is gebonden aan de personen die een gesco-statuuut hebben, en dat is individueel bepaald. Als het huidige pakket aan socialelastenverlaging definitief wordt, dan is dat al een grote stap. Daarna moeten er formules worden uitgewerkt. Een gemeente met een contingent gesco's zal daar dan soepel mee kunnen spelen. We willen het zo eenvoudig mogelijk houden, maar de uitvoering moet evenwichtig gebeuren. In de social profitsector hebben we gebruik kunnen maken van de sociale onderhandelingen, maar we hebben ook evenwichten moeten zoeken.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. We zitten op dezelfde golflengte.

Ik had nog een bijkomende vraag. Wordt overwogen op federaal of Vlaams niveau om de dotatie per gesco-equivalent te indexeren of aan te passen ? Dat is al een aantal jaren geblokkeerd. Telkens als er een loonsverhoging of indexering wordt toegepast, dan wordt de meerkost integraal door het lokaal bestuur gedragen.

Minister Renaat Landuyt : We hebben er nog niet aan gedacht om dat zelf te betalen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over arbeidsongevallen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over arbeidsongevallen.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dit is misschien een federale bevoegdheid, maar ik neem aan dat de Vlaams minister van Werkgelegenheid voldoende aandacht wil besteden aan de problematiek van de arbeidsongevallen.

Ik geef enkele cijfers. In 2001 stierven 232 mensen in België als gevolg van een arbeidsongeval. Ik herinner u aan de twee doden bij Cockerill Sambre, aan de twee doden bij Sidmar, aan de doden in de bouwsector en de verwerkende industrieën. Dat betekent dat er elke werkdag minstens één persoon overlijdt als gevolg van een arbeidsongeval. Bovendien lopen elke werkdag 72 mensen een handicap op. In vergelijking met twintig jaar geleden is het risico op een zwaar of dodelijk arbeidsongeval zowel bij arbeiders als bedienden toegenomen.

De cijfers van het Fonds voor Arbeidsongevallen tonen aan dat – zoals ik al zei – er in 2001 232 dodelijke arbeidsongevallen gebeurden. Er gebeurden ook 16.354 arbeidsongevallen met blijvende arbeidsongeschiktheid, 122.231 arbeidsongevallen met tijdelijke arbeidsongeschiktheid en 87.347 arbeidsongevallen die zonder gevolg bleven. Het probleem is dat er geen duidelijk zicht is op de correctheid van de cijfers, omdat de arbeidsongevallen bij de overheidsdiensten er niet in zijn opgenomen. Dit zijn enkel de cijfers uit de privé-sector.

Mijnheer de minister, welke arbeidssectoren in Vlaanderen registreren hogere cijfers van arbeidsongevallen ? Welke maatregelen worden in deze sectoren genomen ? Wordt daar voldoende aandacht aan besteed ?

De bovenvermelde cijfers tonen aan hoe belangrijk een goed onthaal voor nieuwkomers is, samen met vorming over veiligheidsrisico's en veiligheidsinstructies. Hebt u zicht op een effectieve uitvoering van veiligheidsvoorschriften in ondernemingen ? In hoeverre is vorming op het vlak van veiligheid verplicht in ondernemingen ?

Hoe verloopt de registratie van arbeidsongevallen in de openbare sector ? Ik ben zelf burgemeester van een gemeente met 22.000 inwoners waar er regelmatig arbeidsongevallen voorkomen. We proberen er iets aan te doen, maar worden deze ongevallen geregistreerd ?

Welke Vlaamse openbare diensten maken een jaarverslag op inzake arbeidsongevallen ? Wat zijn de resultaten van de jaarverslagen uit de openbare sector ? Hebt u zicht op de sociaal-economische impact naar aanleiding van arbeidsongevallen ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, mijnheer De Roo, een groot deel van uw vraag gaat over bevoegdheden van de federale overheid. Ik wil wel maximaal antwoorden over wat ons aanbelangt en waar ik als Vlaams minister van Werkgelegenheid voor verantwoordelijk ben.

De sectoren waar zich de meeste arbeidsongevallen voordoen, zijn de bouwsector, de gezondheidssector, de kleinhandel, de grootdistributie, de metaalsector, de voedingsindustrie en de vervoerssector. Er is geen verschil tussen Wallonië en Vlaanderen.

De federale ministerraad heeft in november 2002 een wetsontwerp en drie ontwerpen van KB's goedgekeurd om zoveel mogelijk arbeidsongevallen te vermijden. Die nieuwe reglementering is gebaseerd op vier krachtlijnen : het voorkomen van herhaling van ernstige ongevallen, het verhogen van de preventiekwaliteit, het uitbreiden van de macht van de arbeidsinspectie en een betere bescherming van de uitzendkrachten.

Wat mijn bevoegdheden betreft, heb ik in samenspraak met de Vlaamse sectorale sociale partners en de VDAB een veiligheidsopleiding voor bouwvakkers geïntroduceerd toen interimarbeid door de federale regelgeving ook werd toegelaten in de bouwsector.

U vroeg naar de registratie van arbeidsongevallen in de Vlaamse openbare sector. Voor de diensten van de Vlaamse regering, het ministerie van de

Landuyt

Vlaamse Gemeenschap en de wetenschappelijke instellingen worden de arbeidsongevallen via de personeelsdiensten gerapporteerd aan de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk, die deze ongevallen registreert in een database. De interne dienst voor preventie en bescherming op het werk voert een onderzoek naar de oorzaak en de omstandigheden van het ongeval en stelt, zo nodig, preventiemaatregelen voor om gelijkaardige ongevallen in de toekomst te vermijden.

De arbeidsongevallen worden besproken op het Overlegcomité. De statistieken van de arbeidsongevallen worden opgenomen per departement in het jaarverslag van deze interne dienst voor preventie en bescherming. De uitbouw en de aanpassing van de interne dienst voor preventie en bescherming aan de veranderde federale regelgeving wordt nauwgezet opgevolgd door de minister van Ambtenarenzaken.

Elke Vlaamse openbare dienst moet over een preventiedienst beschikken. Die dienst is verplicht een jaarverslag op te maken, conform titel 2, bijlage 2 van de 'Codex over het welzijn op het werk'. De jaarverslagen met de berekeningen van de frequentiegraad en de ernstgraad van de arbeidsongevallen en ongevallen op weg van en naar het werk, moeten voor 1 april van elk jaar worden gerapporteerd aan de technische arbeidsinspectie van de federale overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg. Deze dienst maakt de statistieken van de arbeidsongevallen en geeft daarnaast jaarlijks statistieken uit van arbeidsongevallen en beroepsziekten. De laatste statistiek dateert van 2000.

De resultaten uit de jaarverslagen tonen aan dat de frequentie van de arbeidsongevallen voor de diensten van de Vlaamse regering ongeveer de helft bedraagt van de frequentie van de arbeidsongevallen voor de globale sector openbaar bestuur voor heel België.

Ik heb nog enkele details. In 1998 bedroeg de frequentiegraad bij de Vlaamse regering 13,75 percent en bij het openbaar bestuur in heel België 25,74 percent. In 2000 ging het over respectievelijk 15,64 en 30,61 percent. De frequentiegraad is het totaal aantal ongevallen op het werk met ten minste een dag volledige werkongeschiktheid, maal 1 miljoen, gedeeld door het totaal aantal gepresteerde arbeidsuren, overuren inbegrepen, van alle werknemers samen.

De aard van de activiteiten bij de Vlaamse overheid verschilt uiteraard sterk van de gemiddelde activiteit in de privé-sector. De werkelijke ernstgraad van de arbeidsongevallen, waarbij rekening wordt gehouden met het aantal verloren kalenderdagen, bedraagt voor de diensten van de Vlaamse regering eveneens ongeveer de helft van de werkelijke ernstgraad voor de globale sector van openbaar bestuur. De werkelijke ernstgraad is gelijk aan het werkelijk verloren aantal kalenderdagen, maal 1.000, gedeeld door het totaal aantal gepresteerde werkuren, overuren inbegrepen. De werkelijke ernstgraad daalt voor Vlaanderen en stijgt voor België. Dit wijst erop dat wij qua preventie stappen vooruit zijn.

Over de sociaal-economische impact kreeg mijn administratie van de federale administratie volgende beperkte gegevens binnen. In 1999 vonden er in België in totaal 199.715 arbeidsongevallen plaats, wat overeenkwam met 2.561.307 verloren werkdagen. Dit zijn de enige cijfers waarover ik beschik. Het is onmogelijk om op basis van deze gegevens vast te stellen hoe groot de sociaal-economische impact is. Tijdens sommige werkdagen zijn vervangers aangeworven, wat op zich uiteraard ook geld heeft gekost. Tijdens andere werkdagen is helemaal niet in vervanging voorzien. Sociaal-economisch gezien kunnen deze dagen als volledig verlies worden beschouwd.

Veel berekeningen zijn hiervan nog niet gemaakt. Ik veronderstel evenwel dat elk bedrijf in staat is om de eigen schade op te meten. Ik kan enkel hopen dat de bedrijven arbeidsongevallen door middel van preventie trachten te voorkomen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de invoering van fietsroutenetwerken in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Gatz tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de invoering van fietsroutenetwerken in Vlaanderen.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de voorzitter, het is iedereen allicht bekend dat het recreatief fietsen in Vlaanderen hoge toppen scheert. De verkoop van fietsen is de voorbije jaren sterk gestegen, en het aantal fietsroutes in Vlaanderen blijft exponentieel toenemen.

Minister Bossuyt voert de eerder aangegane engagementen inzake nieuwe fietspaden uit. Vlaanderen beschikt over alle ingrediënten om tot een echt fietsparadijs uit te groeien. Indien we deze troef uitbuiten, kunnen we in Vlaanderen een volwaardige toeristische, en bijgevolg ook economische, tak uitbouwen. Nederland kan ons op dit vlak tot voorbeeld strekken.

Een populaire krant heeft onlangs alle fietsroutes per provincies gebundeld. Uit het succes van die bundelingen blijkt duidelijk dat er hiervoor heel wat interesse is. Uit de bundelingen zelf blijkt tevens dat de fietsroutes elkaar op verschillende punten kruisen, maar dat het voor de rest over totaal aparte entiteiten gaat.

Deze vaststelling doet me denken aan het Limburgse fietsnetwerksysteem. Aangezien heel wat kruispunten in dit systeem zijn opgenomen, kan de fietser in Limburg zijn eigen, haast postmoderne fietsroute samenstellen om een bepaald stuk over te slaan of een interessant punt te bezoeken. Bovendien zorgt het provinciebestuur langsheen de routes voor fietserscafés, restaurants, verblijven, stallingen en herstelplaatsen die het geheel ondersteunen en aantrekkelijker maken. Limburg kan zich dan ook met recht en rede een fietsparadijs noemen. De aanwezige Limburgers zullen dit ongetwijfeld beamen. Ik spreek overigens ook uit persoonlijke ervaring.

Ik zou ervoor willen pleiten dat deze aanpak op Vlaams niveau wordt overgenomen. Is de minister bereid om zijn schouders onder een dergelijk project te zetten ? Dit zou uiteraard best gebeuren in samenspraak met de provincies, die momenteel vaak een coördinerende rol in het uittekenen van de fietsroutes spelen. Indien de minister hiertoe bereid is, kan hij dan ook ondersteunende budgetten voor de ontwikkeling van een dergelijk systeem op Vlaams niveau vrijmaken ? Zo ja, wanneer mogen we ons aan de eerste resultaten verwachten ? Is de minister bereid om aan dit project een internetluik toe te voegen ? Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan een fietsvriendelijke routeplanner, die de fietser langs de mooiste stukjes van Vlaanderen voert.

De voorzitter : De heer Boutsen heeft het woord.

De heer Mathieu Boutsen : Mijnheer de voorzitter, als Limburger weet ik zeer goed waarover het hier gaat. Het fietsroutenetwerk is een Limburgs juweel, maar het onderhoud van deze routes zorgt evenwel soms voor problemen.

De fietsroute van As naar Maaseik is hiervan een goed voorbeeld. Deze route, die door de gemeenten As, Dilsen-Stokkem en Maaseik loopt, is aangelegd op de oude treinsporen en zou bijgevolg overal even breed moeten zijn. In de gemeenten As en Maaseik maakt het momenteel in redelijk snel tempo groeiende groen het onmogelijk om met twee fietsers naast elkaar te rijden. In Dilsen kunnen drie fietsers evenwel vlot naast elkaar rijden.

Mijns inziens zou het mogelijk moeten zijn om een eenvormig systeem te introduceren. In eerste instantie dacht ik in dit verband aan het oprichten van een intercommunale. Ik ben er evenwel niet zeker van dat dit wel de juiste formule zou zijn. Er zou alleszins een eenvormig onderhoudssysteem voor de fietsroutes moeten komen. Ik denk hierbij niet enkel aan de gebruiksvriendelijkheid van de routes, maar ook aan de veiligheid van de fietsers. De minister zou in dit verband eventueel een project kunnen opstarten.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, ik zou me willen aansluiten bij de vraag om uitleg van de heer Gatz.

Ik woon in Diest, de poort van Limburg. Als recreatief fietser maak ik vrij veel gebruik van de fietsroutenetwerken in Limburg en in de Antwerpse Kempen. In de provincie Vlaams-Brabant is het uitbouwen van een dergelijk netwerk ondertussen overigens ook van start gegaan.

Mijns inziens gaat het hier om prachtige projecten. Aangezien de provincie Limburg nog over wat reserves beschikt, zouden de andere provincies hiervoor eigenlijk bij de minister moeten aankloppen.

Enkele jaren geleden is in het arrondissement Leuven een fietsnetwerk opgestart. Wat de aanduiding van de fietspaden betreft, is toen, in overleg met Toerisme Vlaanderen, voor paddenstoelen gekozen. Dit type aanduidingen was toen gangbaar in Nederland. In Limburg zijn hiervoor evenwel steeds bordjes met nummers gebruikt. Dit verschil is het gevolg van een misverstand dat indertijd rond de aanduiding van de fietspaden is gerezen.

Laurys

Ik ben dan ook van mening dat de Vlaamse overheid zich niet tot de ondersteuning van de fietsroutenetwerken mag beperken. We moeten tevens een zo groot mogelijke eenvormigheid in het systeem brengen. Indien de plaatselijke verschillen in het onderhoud van de fietspaden blijven bestaan, zal dit initiatief immers snel afbrokkelen.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, veel recreatieve fietsroutes werden inderdaad op een verschillende manier bewegwijzerd. Er waren daarbij twee tendensen : enerzijds de regio's die voor paddestoelen kozen en anderzijds de regio's, waaronder Limburg, die voor een hogere bewegwijzering opteerden.

Een en ander heeft uiteraard te maken met de aard van de mensen. Er zijn er die met geheven hoofd door het leven gaan, en er zijn er die veeleer nederig naar beneden kijken. Die laatste, waaronder de West-Vlamingen, opteerden daarom voor paddestoelen. (*Gelach*)

Het systeem van de Limburgers is, ondanks de bescheidenheid die hen eigen is, wellicht het meest duidelijke systeem. En aangezien de paddestoelen in West-Vlaanderen nagenoeg afgeschreven zijn, denk ik dat dit perspectieven opent voor nieuwe afspraken.

Eigenlijk bestaat er al vele jaren een werkgroep 'toeristische bewegwijzering' waarin de verschillende provincies en Toerisme Vlaanderen vertegenwoordigd zijn en waar men probeert richtlijnen af te spreken en regels op te stellen. Eigenlijk is er daarbij niet zozeer nood aan de schouders van de minister, maar wel aan zijn autoriteit om de knopen definitief te kunnen doorhakken. Er wordt thans effectief gewerkt aan een fietsactieplan waarbij we tot richtlijnen willen komen, het liefst gebaseerd op een goede samenspraak tussen de provincies.

Ondertussen werd wel al heel wat ervaring opgedaan, en men blijkt nu in te zien welk systeem het beste is. Immers, het postmoderne shoppen kan al fietsend worden toegepast. Misschien zal dat wel de beste methode zijn, zoals we kunnen bewonderen in de Limburgse Kempen.

Eigenlijk komt uw vraag net iets te vroeg. Ik kan u wel zeggen dat alles in het werk wordt gesteld om tot een doorbraak te komen.

U hebt ook een routeplanner op internet gesuggereerd. Welnu, er is nu een nieuwe databank operationeel die de infokantoren van de diverse gemeenten voedt met tal van gegevens. De data die aldus gecoördineerd worden doorgegeven, hebben onder meer betrekking op de fietsroutes. Er moet nog wel wat werk worden gemaakt van een grotere gebruiksvriendelijkheid, omdat het de bedoeling is een en ander te koppelen aan de nieuwe website van Toerisme Vlaanderen.

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de minister, omdat mijn vraag iets te vroeg komt, zal ik daar binnen enkele maanden nog eens op terugkomen.

Ik hoop dat we naast de fietsroute Vlaanderen, die, indien ik me niet vergis, vandaag haar jubileum viert en gekenmerkt wordt door de typische groene bordjes, ook tot een soort netwerk zullen komen waarbij de recreatieve fietser zelf kan kiezen hoe hij doorheen de mooiste stukjes van Vlaanderen van punt X tot punt Y kan rijden. Dat zou nog een verbetering zijn ten opzichte van het nu al meestal goed georganiseerde systeem van toeristische aanduidingen.

Minister Renaat Landuyt : Als we daar iets mooi van willen maken, dan moeten we ook voorzien in een combinatie met de nuttige verbindingen, een bevoegdheid van de minister van Openbare Werken. Op dat vlak bouwen we nu reeds ervaring op, bijvoorbeeld via de uitwerking van de kustfietsroute waarbij veel spelers betrokken zijn omdat dit zich op vele gronden afspeelt. Het is een mooi voorbeeld van een combinatie van nuttige en recreatieve verbindingen en biedt ons een nieuwe ervaring op het vlak van de samenwerking met openbare werken die aldus inspelen op het recreatieve.

De voorzitter : De heer Boutsen heeft het woord.

De heer Mathieu Boutsen : Mijnheer de minister, kunt u de toezegging geven dat op een bepaald niveau iets ondernomen zal worden in verband met het onderhoud ?

Minister Renaat Landuyt : In dat verband kan ik bijvoorbeeld verwijzen naar een project in West-Vlaanderen waarbij een tewerkstellingsproject verbonden is aan het onderhoud van fietsroutes en wandelpaden. Dit gebeurde na een oproep vanuit de provincie die de fietsen onderhoudt dankzij ondersteuning van de minister voor Werkgelegenheid.

Landuyt

Gelukkig komen de minister voor Werkgelegenheid en de minister voor Toerisme heel goed overeen. Zij hebben een akkoord gesloten om beide doelstellingen in één beweging te realiseren. Waarschijnlijk zullen we vanuit het departement Werkgelegenheid in nog meer mogelijkheden voorzien om in te spelen op dit soort jobs. Het gaat daarbij om eenvoudig, maar bijzonder nuttig werk. Het geeft aan mensen die zichzelf niet langer nuttig achten, de kans opnieuw ingeschakeld te worden in het arbeidscircuit.

Er zijn in een aantal regio's en dus niet alleen in West-Vlaanderen kleine projecten geweest. We zoeken steeds naar meer mogelijkheden omdat het om nuttig werk gaat. We hebben heel veel nieuwe projecten in verband met groenwerk ondersteund. We doen dat in het licht van het groene onthaal, wat betekent dat we toeristen willen lokken met natuur. Het gaat dus om nuttige jobs, die worden uitgeoefend door mensen die in het verleden niet altijd de kans hebben gekregen om een job uit te oefenen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over een Waalse toeristische campagne in Groot-Brittannië

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanleenhove tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over een Waalse toeristische campagne in Groot-Brittannië.

De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de stad Namen voerde enkele weken geleden in Londen een promotiecampagne via het Waalse bureau voor toerisme. In de gangen van de metro werden grote affiches gehangen met daarop de slogan 'Wallonie is French for Belgium'. U kunt de bedenking maken dat dat niet erg hoffelijk is tegenover de Vlamingen, en we kunnen zelfs spreken van concurrentievervalsing.

We moeten ons vragen stellen bij die campagne. Zowel Toerisme Vlaanderen als de Waalse tegenhanger Office du Promotion du Tourisme kunnen autonoom hun marketingbeleid bepalen. We kunnen dus alleen duidelijk maken of we iets al dan niet appreciëren.

Van de Vlaamse vertegenwoordiger in Berlijn heb ik vernomen dat daar op dezelfde manier wordt gewerkt. De Franse Gemeenschap gebruikt in het Verenigd Koninkrijk ook vaak de benaming Belgian Tourist Office, en we kunnen ons afvragen of dat concurrentieel eerlijk is ten opzichte van Tourism Flanders-Brussels, het Vlaamse promotieorgaan in het Verenigd Koninkrijk.

Mijnheer de minister, we hebben daarover niets te zeggen aan de Franse Gemeenschap, maar we kunnen wel met elkaar praten. Op welke manier zult u reageren op deze ongepaste promotiecampagne die de stad Namen heel wat geld heeft gekost en die zegt dat wij geen Belgen meer zijn ?

Onlangs viel het me op dat er op de luchthaven van Zaventem een stand is van het Waalse bureau voor toerisme, maar niet van Toerisme Vlaanderen.

Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, de Waalse toeristische dienst is inderdaad aanwezig op de luchthaven van Zaventem. Een stand van Toerisme Vlaanderen op de luchthaven lijkt me echter een nutteloze uitgave. Mensen die met het vliegtuig naar België komen en op Zaventem landen, hebben immers al een ticket richting België op zak en hebben over het algemeen de intentie om naar Vlaanderen te gaan. De aanwezigheid van de Waalse toeristische dienst op de luchthaven is een wanhoopspoging van Wallonië om de mensen naar Wallonië te lokken.

Een stand van Toerisme Vlaanderen lijkt ons trouwens veel te duur. Er zijn veel efficiëntere middelen om promotie te maken voor Vlaanderen. Regelmatig werd ons gevraagd een stand van Toerisme Vlaanderen op de luchthaven te installeren, maar zoiets hebben we altijd veeleer beschouwd als een subsidiëring van de luchthaven. Het nut daarvan lijkt ons zeer klein. Bovendien moet zo'n stand bemand worden met personeel, en dat kost geld.

Ik zal nu even een beroep doen op uw geheugen in verband met het gebruik van het woord 'België' in de Vlaamse toeristische promotiecampagnes. Ik werd in dit parlement bijna gekeeld toen ik tegen

Landuyt

de Walen durfde zeggen dat ze welkom waren aan Belgische kust. Ik had toen blijkbaar over de Vlaamse kust moeten spreken, maar alle studies wezen uit dat ik de meest duidelijke en de meest verleidelijke termen moest gebruiken om mensen naar Vlaanderen te lokken.

Mijn voorganger in deze materie, de heer Van den Brande, had geëist dat het woordje 'Vlaams' overal zou worden bijgevoegd in het buitenland. Het woordje 'Belgisch' was niet goed. Dat was zo ongeveer de toeristische politiek. Overal hadden de toeristische diensten die afhankelijk waren van Vlaanderen zich gepresenteerd als 'Vlaams', 'Flemish' enzovoort. Er was zelfs de politiek om bijvoorbeeld geen huisvesting te zoeken in de Belgische ambassades. We mochten niets met België te maken hebben.

Het resultaat was dat dit minder effect had. Men kende soms België en soms Brussel, waarbij in de VS soms werd gedacht dat België een stad was in Brussel. België was alleszins meer gekend dan Vlaanderen. Promotieel leidde dit tot een probleem. We hebben daardoor wellicht enige schade geleden. Men weze gerustgesteld : uiteindelijk hebben we het over 'de kust', omdat er maar één plaats in Europa is waar men de strook zand aan de zee 'kust' noemt, en dat is in Vlaanderen. Dat is dus de benaming waarmee wordt gewerkt. In Frankrijk hebben we het zeker niet over 'la côte flamande', want dan gaan de toeristen naar Dunkerque. Het is de bedoeling dat ze naar de Belgische kust, die in Vlaanderen ligt, komen. In bepaalde landen moet men dus voorzichtig zijn met wat men zegt.

Als de Walen dus de term 'French' gebruiken, dan denken de Engelsen aan Frankrijk. Door die reclame gaan ze dus naar Frankrijk. Dit is dus een slechte manier van werken. Sinds het incident inzake de Belgisch-Vlaamse kust hebben sommige kantoren in het buitenland van Toerisme Vlaanderen meteen hun opschriften gewijzigd. Ik wist niet wat ik meemaakte, maar ik kreeg dankwoorden van die kantoren : zij hadden dat beschouwd als een vrijgeleide om opnieuw het verband met België te maken. Het Spaanse buitenlandkantoor, bijvoorbeeld, maakt onmiddellijk die band tussen België en Vlaanderen duidelijk.

Zo hebben we ook de term 'Brussel' weer gebruikt. Ook daar was een probleem gerezen. De heer Van den Brande vond dat, daar Brussel een deel van Vlaanderen is, men het niet mocht hebben over Brussel, maar over Vlaanderen. Het resultaat daar-

van was dat men het verband niet meer legde tussen Brussel en Vlaanderen. Nu maken we promotie zoals de Walen dat doen. Zij leggen ook altijd het verband tussen Wallonië en Brussel, en wij tussen Brussel en Vlaanderen. Zo weten de mensen tenminste, wanneer ze landen in de luchthaven in Brussel, dat dit verbonden is met Vlaanderen.

We hebben daar dus een promotietechniek moeten toepassen die inderdaad niet strookte met de institutionele stelling dat Brussel een deel van Vlaanderen is. We willen dat laatste zelfs niet tegenspreken, maar we gebruiken de term 'Brussel' opnieuw. De toeristische politiek is één zaak, de 'Vlaamse strijd' is een andere, die aan mij niet besteed is. Ik doe aan toerisme in het voordeel van Vlaanderen. En ik kan u garanderen : er zijn steeds meer Britten die naar Vlaanderen komen, terwijl een deeltje naar Wallonië gaat. Onze Waalse collega's zijn er met hun pogingen niet in geslaagd om meer mensen naar Wallonië te lokken, zeker niet in verhouding tot ons.

Mijn diensten hebben dat heel ernstig bekeken. Ze hebben naar die slogan gezocht in de metro, maar daar was hij al weg. Uiteindelijk hebben ze hem gevonden op de website. Maar hij werkt niet : zodra men het heeft over 'French' gaan de mensen naar Frankrijk. Dat lijkt ons niet zo schadelijk.

Onze manier van werken is de volgende : onze diensten gebruiken de woorden 'België' en 'Brussel' in connectie met Vlaanderen. We maken duidelijk dat Vlaanderen een deel van België is. De Walen zijn meteen sluwder geweest. Ze hebben steeds België en Brussel verbonden. Ik heb al 4 jaar geleden het signaal gegeven aan Toerisme Vlaanderen dat de buitenlandkantoren zich op promotieel vlak niet moeten inhouden terzake. Ik maak me echter niet druk om de houding van de Waalse diensten. We moeten er gewoon voor zorgen dat we dit nog efficiënter dan zij gebruiken. Ik hoop dat het Vlaams Parlement dit begrijpt en ondersteunt en dat het tijdperk van vroeger definitief voorbij is.

De voorzitter : De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de minister, als ik het op één punt met u eens ben, dan is het dat het niet getuigt van een snigger marketingbeleid om een promotiecampagne te voeren in een Angelsaksisch land met het uithangbord 'French'. Het is duidelijk dat men op die manier geen klanten naar België laat sporen of varen. Integendeel, men laat ze naar Frankrijk gaan.

Vanleenhove

Ik vind dat we bijzonder eerlijk zijn – en ik juich dat ook toe – als we onze toeristische dienst in het buitenland voorstellen als ‘Belgian Flanders’. Dat doen de Walen echter niet. In Londen heet het Waalse bureau Belgian Tourist Office. Men zegt daar zelfs niet dat het Waals is. Als ik een buitenlander, een Brit zou zijn, en ik ga naar dat Belgian Tourist Office, dan verwacht ik daar uiteraard documentatie over heel België. Die zal ik daar echter niet krijgen : ik krijg alleen documentatie over Wallonië.

Ik vind dat er fairplay moet zijn tussen de taalgemeenschappen van ons land. Het spel is niet eerlijk gespeeld, en dat laat me niet koud. Als je de geschiedenis van Europa bekijkt, dan spreekt Vlaanderen meer aan dan België. We hebben een rijke cultuur met de schilderkunst en literatuur. We hebben bepaalde literaire genres die in andere landen niet eens bestaan. We moeten absoluut niet beschaamd zijn om onze cultuur en naam uit te dragen.

Dat we in Amerika niet terechtkunnen met ‘Flanders’, begrijp ik best. Het is al een hele prestatie als ze daar Brussel weten liggen. België is maar een stipje op de kaart van Europa. Ik kan begrijpen dat u hier geen staatszaak van maakt, maar het is een kwestie van fairplay. Misschien kunt u het signaal geven dat het spel eerlijk moet worden gespeeld.

De voorzitter : Mijnheer de minister, een toerist die per vliegtuig naar België komt om de Vlaamse kunststeden te bezoeken, kan op Zaventem enkel terecht in een Waals toeristisch bureau. Vraag daar maar eens wat de beste manier is om in Gent of Brugge te geraken !

Minister Renaat Landuyt : We hebben geluk. De bezoekers van de kunststeden zijn meestal mensen die kunnen lezen en schrijven. Ze hebben op voorhand goed bestudeerd waar ze naartoe moeten en stellen gewoonlijk geen vragen meer op de luchthaven.

De profilering van Toerisme Vlaanderen verschilt van land tot land. In Spanje bijvoorbeeld heeft naast België ook Vlaanderen een zekere betekenis en aantrekkingskracht. Voor Groot-Brittannië

vormt de oorlogsgeschiedenis in West-Vlaanderen een aantrekkingspunt.

Ik geef tot slot nog enkele getallen. In 2002 hebben 2.650.000 Britten overnacht in België : 1,6 miljoen in Vlaanderen, 200.000 in Wallonië en 820.000 in Brussel. Er is zeker geen evolutie in het voordeel van Wallonië. Vlaanderen heeft erg goede samenwerkingsverbanden met tal van reisagenten in Londen waardoor er rechtstreekse lijnen bestaan. Ik wil mevrouw Declercq voor zijn in het toejuichen van het feit dat Ryanair landt op de luchthaven van Oostende. Dat betekent voor Vlaanderen een enorme toevloed van Britse toeristen.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Wordt er overlegd met Wallonië op het vlak van toerisme ?

Minister Renaat Landuyt : Er is een verschil in de toeristische politiek. Vlaanderen heeft expliciet een minister van Toerisme, Wallonië en Brussel niet. Die bevoegdheid staat niet expliciet in de titel van de ministers. Vlaanderen heeft veel tijd en energie gestopt in het toerismebeleid met de steun van het Vlaams Parlement.

Mevrouw Veerle Declercq : Wie zijn de ministers ?

Minister Renaat Landuyt : Voor Wallonië is dat minister Kubla, voor Brussel minister Gosuin. In Brussel is de situatie nog ingewikkelder omdat de gemeenschapscommissies ook nog een bevoegdheid hebben.

De voorzitter : Ik zal de minister tot slot nog een plezier doen. Ik heb ervaren dat Brugge in de VS het meest bekend is, beter dan Brussel, Vlaanderen en België.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.16 uur.*